

roligt kunde deducere ved enhver Ordning af praktisk Lovgivningsarbejde halvandet Hundrede Aar efter. Det syntes imidlertid det ærede Medlem Hr. Rytter at mene.

For Justitsministeriet har Spørgsmaalet uden nogen Art af Principrytteri kun været det rent praktiske: hvad er her den bedste, den hurtigste, den mest praktisk virkende Ordning? Skal senere Ændringer i disse Foranstaltningers Art eller Spørgsmaalet om deres Ophævelse overlades Administrationen, som det er nu efter Straffelovens § 38, 2det Stykke, der sikkert ikke kan siges at være vedtaget uden noget Kendskab til Grundlovens § 2, eller skal vi benytte senere Tidens overvældende Begejstring for Domstolene til her at give disse en ny, nærmest administrativ Opgave?

De praktiske Grunde for mig til at følge Straffelovens Regel her og i det hele til at stille det nævnte Forslag er disse, at medens Domstolene i Kraft af deres Kendskab til Sagen, i Kraft af alle de Oplysninger, der foreligger ved Sagens Paa-dømmelse, absolut har de bedste Betingelser for at fastsætte Foranstaltningernes Art, er det Administrationen, der gennem sin daglige Berøring med den paagældende ved sine forskellige Organer har den bedste Adgang til at følge Ændringerne i Patientens Tilstand, og jeg tror, at man ret hurtigt vilde føle det som en praktisk besværlig, lidet paakrævet, heller ikke særlig hensynsfuld og som en uforholdsmæssig dyr Ordning, i Spørgsmaal, der kan rejses hvert Halvaar, om man her stadig skulde ulejlig Domstolene.

Det eneste Synspunkt, der i Virkeligheden skulde gøre det betænkeligt at overlade disse Afgørelser overfor sindssyge, abnorme og Psykopater til Domstolene i videre Forstand, skulde være Frygten for uredkommende politisk Indflydelse. Ministeren er jo, som det ærede Medlem Hr. Rytter, tror jeg det var, bemærkede, omsust af Vindene — hvis det nu kun var Vinde, man var omsust af, vilde det jo ikke genere saa stærkt, men Bemærkningen skal maaske ogsaa kun forstaaes saaledes, at man kun skal tage det som Vinde. Men denne Frygt for uredkommende politisk Indflydelse paa dette Omraade, hvor enhver Justitsminister saavel som enhver Domstol i Landet vil komme til at bygge sine Afgørelser paa rent sagkyndige Udtalelser fra Læger eller Anstaltsledere, forekommer mig at være temmelig urimelig, og det ganske uanset, hvilket Parti vedkommende Minister maatte være Repræsentant for.

Denne Betragtning, som en saa fordomsfri, om end maaske ikke saa særlig politisk kyndig Mand som Rigsadvokat Goll ikke kan sige sig fri for, at enhver Domstol er uafhængig af alt menneskeligt, svævende oppe over det hele som en Engel i et abstrakt Retfærdighedens Paradis, medens enhver Justitsminister, enhver Administration paa ethvert Omraade kastes frem og tilbage i et Helvede af Intriger som en Bold for alskens uredkommende Indflydelse, denne Betragtning maade nærmere sig undertiden lidt det hysteriske, og jeg synes ikke, den er egnet til at lede Rigsdagen bort fra en Ordning, som man i øvrigt maa anse for praktisk heldig og hurtig virkende. Jeg har den størst mulige Respekt for Domstolene, ikke mindst for de danske Domstole og for disses betydningsfulde Opgave i Samfundslivet og Retslivet, men man kan somme Tider komme til at smile, naar det fremstilles, som om Fuldmægtig X i Justitsministeriet den Dag, han pludselig avancerer til en Domstol, eller 3 X'er til Landsretten, derved i væsentlig Grad bliver befriet for de menneskelige Skrøbeligheder, som selv Justitsministeriets Embedsmænd kan være behæftet med. Jeg tror heller ikke, man i disse Tilfælde kan lægge nogen synderlig Vægt paa Betydningen af, at en Defensor er til Stede. Jeg har altsaa set paa denne Ordning ud fra rent praktiske og økonomiske Synspunkter, og jeg synes, at dette Forslag her er bedre end Deduktion fra Montesquieu.

Det var de helt eller delvis utilregnelige. Overfor de normale, de saakaldte fuldt tilregnelige Forbrydere indeholder begge Forslag en Del Regler om Ungdomsfængsel, om Arbejdshus, Sikkerhedsforvaring for visse sløvede eller farlige vanemæssige Forbrydere, Drankere, Alfonsoer m. fl. Anvendelsen af disse Regler er aldrig gjort obligatorisk, det er efter begge Forslag overladt til Domstolene, om de i det enkelte Tilfælde skal anvendes i Stedet for Straf. Endvidere har alle disse Foranstaltninger den vigtige fælles Egenskab, at Varigheden af dem er og maa være ubestemt i Dommen. Spørgsmaalet er da ogsaa her, hvem man ifølge Lovens Rammer i øvrigt skal overlade at afgøre Løsladelsestidspunktet: Administrationen som den almindelige straffuldbyrndende og benaadende Myndighed eller Domstolene.

I disse Tilfælde foreslaas i Kommissionens forslaget en særlig Ret, nemlig Fængselsretten, i øvrigt, ligesom naar der er Tale om Løsladelse paa Prøve, en helt ny Institution, bestaaende af Direktøren for